

מירי ודילון ב"ג'ף" (1968)
איפה מתחילה השחקנית?

מירי ב"ג'ף ודילון
איפה מתחילה השחקנית?

היא המשיכה לשתף פעולה עם לאוטנר בקומדיות-המתח שלו (בארבוז), בהן התייחסה חלקה שווה-בשווה עם הגברים בסצינות הפעולה, ובאחד מסרטים אלה אפילו הדיגימה, באורח מרשים מאד, בחלק הראשי שון את גופה, ובחלק השני את כושרי היירה מן המתן.

הסיגנון המתאים לה ביותר, הקומדיה הקלילה והרימנטית, לא דרש ממנה מעולם מאמצייתר, מבחינה מישחקית. אלא שי מעל ומעבר לכישיון-משחק, ניחנה מירי בתכונה חשובה הרבה יותר לקולנוע: אישיות אמינה, כזו שלמן הרגע שהיא נכנסת לתפקיד, אי-אפשר עוד להבדיל מתי נגמרת הדמות והיכן מתחילה מירי האמיתית.

אורחת אצל דילון. לעומת הסרטים הבינוניים שבהם התברכה, היו חייה סרט מרתק הרבה יותר. סיפור-האהבה שלה עם אלן דילון נמשך מזה שנים מספר, הן שניים מהווים את הוגי-הראשון במעלה היום. בקולנוע הצרפתי, ואהבה זו היא בעצם שהרחיקה את מירי, במשך שנים, מאולפנים ומתפקידים שהיו עלולים להפריד בינה לבין אלן.

בפרס יודעים המפיקים, שאין שום סיי כיו לשכנע אותה שתצטרף להסרטה ארוך כה או מרוחק מן הבית. היא פשוט מסר

בת לבוא. לעומת זאת, היא מצטרפת בדרך-כלל לציוותי-ההסרטה בסרטיו של אלן, וזמן לזמן אף צצה, בתפקיד-אורח זעיר, בסרטים שהוא מפיק (היא היתה יצאנית-רחוב שנראתה לשניה, בשני חלקי בורטאליו). ולכן, אין זה פלא שהקאריירה שלה הגיעה בשלב מסוים לשפל מדאיג. אומנם, תמונותיה מתפרסמות מדי-שבוע בעיתונות, אבל זה עדיין לא יכול להיות תחליף לעבודה של ממש.

אולי מתוך הכרה בכך, הפיק דילון למענה את שדי הקרה, כשהוא מפיק את מלאכת הבימי ביד האיש שהפך את מירי לכוכב, ג'רמי לאוטנר. בצרפת, עצם השתתפותם של השניים בסרט (למררות שדילון הסתפק בתפקיד מישני, יחסית), הספיקה כדי לגרוף ממון, מה שמוכיח כי מירי היא באמת כוכבת. אלא שאפילו המעריצים לא יכלו לעצור את ביטוי האכזבה, אחר-כך, היא שבה פעם נוספת למחשבות-הגב הענקיים של הבלונדי עם הנעל השחורה החדר, וסרט חדש ב"השתתפותה, הטלפון הוורוד (הצבע רומן לכך שהמכשיר הוא כלי-העבודה של נע"רות-טלפון) יצא בימים אלה בפרס. ותר"ם ארוכים מזדנבים ליד הקופה. בסרט מכריזה שוב מירי על עצמאותה האישית, כשהיא מגלמת יצאנית שלא נדחפה למיך צוע מתוך חוסר-ישיע, נסיבות סראגיות או מיידיעמה, אלא בהרה בו מרצון, ובכוונה-תחילה.

מירי בכתב ספרים. עד כמה אין מירי מתאמצת היום להשיג פירסום, יכיר לים לרמזו כמה מדבריה. היא מכריזה בגאון שהיא בת 36 (היה זמן ששום כוכב בת-קולנוע לא היתה יותר מאשר בת 30), מפרסמת ספרים בשמה האמיתי, מירי ארי-גוז, וזוכרת בכנות בימילדותה, בכפר שליך נמל טולון, שם גדלה בחווה גדולה, נערוגת מכוורת שאף אחד מן הילדים לא הציע לה לשחק ברופא, והאמינה שהשונים בחצר הן רוחות רעות המבקשות לתפוס אותה בקוציהן הדוקרניים.

היא מכרה את דירת-הגג המפוארת שלה בפריס. היא נוסעת בסנדר מיושן מן ה"אולפן ואליו, מתגוררת הרחק מאורות ה"זיקורים. בכפר מרוחק למדי, בתוך אחוזה עזובה שקנה אלן דילון, בין שפנים, תרני גולות וברוחים המששככים בבריכה הטיבי עית הגדולה שבמקום, המצויינת אפילו בשני איים.

ולמרות ריחוקה, קשה למצוא שבוע ללא כתבה על מירי דארק או תמונה חדשה משלה, באחד משבועי-החדשות. זהו זה, יש כוכבים שאינם צריכים להתאמץ, או שמא זהו שיטה חדשה ושונה למאמץ פירסומי?

תדרין

תל-אביב

***** האנגליה הרומנטית**
(פאר, אנגליה) — משולש נצחי רומנטי ומסוגנו להפליא של הבמאי ג'וזף לוי, שדרכו אפשר להבחין במערכת היחסים החדשה שבין הגבר לאשה בחברה המודרנית, וזין הממוסדים לאלה שקוראים לעצמם חופשיים.

אתרתון ובלק: כישרוניים ויומריים

ונבוך מופיע דונאלד סאתרלנד, בתפקיד מנוגד לדמות עדי-כדי-כך שאי-אפשר להתעלם אף לרגע אחד מן העובדה ש- הוא משחק, במקום להיות אותו, ובכל זאת, יש לעיין לשבח שני מרכיבים בסרט. האחד, הצלם קונרד הול, ששיחור בצורה מופלאה לא רק את ציבעי הסרטים של שנות ה-30, אלא גם את צבעיה של הוליווד דאז. השני הוא התיאורן ריצ'רד מקדונלד, שהציג ליה לחקים לתחיה בתוך אולפן את הוליווד הנוצצת.

נוארה וז'ובר: נבוכים ומבולבלים

בסד-חלל זה נראה כמו גירסה מוסרטת של האסיר, ששורר בזמנו בטלוויזיה. גירסה מקושטת בכמה דיאלוגים שונים, בכמה צילומים נאים ובלא מעט דקות מרגיזות בשיטחיות ובעיקר ביחס הסובייקטיבי שבו הם מצולמות, יחס שבסופו של דבר פוגם בכל היומרה הפילוסופית של הסרט.

פיספוס

כונונונטאלי

יומו של הארבה (נת, תל-אביב, ארצות-הברית) — במקור, זהו אחד הספרים החריפים ביותר שכתבו על הוליווד, תערובת של חומור שחור וייאוש עמוק, סאטירה צורמת ולעג אכזרי, שלא חס על דבר מן הנקלע בדרכו.

סיפורו של בוגר פאקולטה לאמנויות, העובד כצייר במחלקת-התיאוריות של אולפן-סרטים גדול, ושל כוכבת צעירה מאד, בובה שהיא מיווג של תמימות, אשליות והמוריות, על רקע הוליווד של שנות ה-30 — סיפק לנתניאל ווסט, מחבר הספר, את ההזדמנות לומר כל מה שחשב על תעשיית החלומות, אותה הכיר מקרוב מאד בשנות שהותו בקליפורניה.

הסרט המבוסס על ספר זה, לעומת זאת, מהווה אחד מאותם פיספוסים מונומנטאליים שרק הוליווד, כפי שמתאר אותה ווסט, מסוגלת להם. ראשית, בשביל סרט שהוא אמריקאי במהותו, נבחר במאי בריטי (ג'ון סליזינגר). שנית, בשביל סרט שעיקרו הוא האווירה המזוייפת שבה חיים גיבוריו, שרבים מהם אינם מסוגלים להבדיל בין המציאות שלפני המצלמה, לזו שמאחריה, נבחר במאי שיקר כוחו בריאליזם נאטוראליסטי (כמו קאונוי של הצוות). שלישית, את תפקיד הכוכבת-הנערונה סטרו לקארן בלאק, שחקנית כשרונית בהחלט, שאינה נערוגת כבר מזמן ואף אינה נראית ככוכבת מן השורה, וכל מה שתעשה לא יעזור לה בנדון. ואילו מולה, כמנהל-חשבונות נחבאי-להכלים

סכול

נפוח

אורח בלתי-צפוי (פריז, תל-אביב, צרפת) — פראנק קאפקא מסתתר מאחרי סיפור מוזר זה על אדם הבורח, לא ברור בדיוק ממה, נקלע לתוך ביתם הכפרי של סופר ופסלת, המנסים לעזור לו להציל את עורו מפני כוחות החושך.

כל זה נשמע סימלי מאד, ונשגב מאד, ואכן — זאת הכוונה. מה שהבמאי רובר אנריקו ניסה לעשות, הוא להציג בעל כף שאפילו בחברה דמוקרטית מסודרת, קורה וצריך לחסל פרטים בודדים, כשהכלל נתון בסכנה. אלא שהדברים הללו נאמרים בצורה מעורפלת מאד, וזאת משום שאנריקו, שהוא ביסודו במאי של סרטים פשוטים מבחינה דרמטית, המבוססים בעיקר על פעילות פיסית של גיבוריו, מנסה למשוך גם את הסיפור הזה לאותו כיוון.

מה שמוגש, בסופו של דבר, הוא מיפגש בין שלושה כוכבים בעלי כישרון-מישחק לא-מבוטל, ז'אן-לואי טרינטי-ניאן (הנמלט מן החוק?), פיליפ נוארה (הסופר) ומארלן ז'ובר (הפסלת). התלישות שבמנועי הפעולה הזאת, ועצם העובדה שהתפקידים כתובים כך שקשה מאד לצופה להזדהות עימם, מגבילים את העלילה למיסגרת של תרגיל איני-טלקטואלי יבש, שנוטה לא פעם לעצבן, משום שהוא נמשך יתר-על-המידה.

